

ЧАСТИНА ПЕРША

Розділ 1

Новий Орлеан.

Четвер, 20 лютого, 23:00

Вона повільно, сонькувато роздяглася. Оголившись, вибрала пеньюар – яскраво-червоний, аби не впадала в око кров. Вос-танне оглянувши спальню, Доріс Вітні пересвідчилася, що в цій притульній кімнаті, яка стала такою рідною за останні тридцять років, чисто й прибрано. Доріс висунула шухляду тумбочки й обережно вийняла пістолет – блискучий, чорний і страшенно холодний. Поклавши його біля телефонного апарата, вона набрала номер дочки, що проживала у Філадельфії. Доріс вслухалась у відлуння далеких дзвінків. І ось нарешті прозвучало тихе «алло».

– Трейсі... Люба моя, мені захотілося почути твій голос.

– Дуже мила несподіванка, мамо.

– Сподіваюсь, я тебе не розбудила.

– Та ні. Я читала. Зараз ляжу спати. Ми з Чарлзом хотіли були десь повечеряти, але погода підвела. Завір'юха. А як у вас?

«Пресвятий Боже, ми балакаємо про погоду, – подумала Доріс Вітні, – а я так багато хотіла б їй сказати. І не можу».

– Алло! Мамо! Ти ще на проводі?

Доріс Вітні задивилась у вікно.

– У нас іде дощ. «Мелодраматично й доречно. Як у фільмі Альфреда Гічкока», – спало їй на гадку.

– Що це в тебе гуркоче? – спитала Трейсі.

Гроновиця. Глибоко замислившись, Доріс пропустила її повз вуха. В Новому Орлеані розгулялася буря. Як ото сказав синоптик, будуть тривалі опади. Шістдесят шість градусів за Фаренгейтом¹. Надвечір дощ перейде в грозу. Берить зі собою парасольки, шановні слухачі.

Що ж, самій Доріс уже не знадобиться парасолька.

– Це грім, Трейсі. – Доріс силкувалася на бадьорість. – Скажи-но мені, що діється у Філадельфії.

– Я почуваюся принцесою в казці, мамо. Мені й не снилося, що можна бути такою щасливою. Завтра ввечері я познайомлюся з Чарлзовими батьками, – відповіла Трейсі й понизила голос, наче мала поділитися чимсь дуже важливим. – Це не абихто, а самі Стенгоупи, невіддільна частина Честнат-Гіллу², – зітхнула вона. – Трапилися мені метелики, завбільшки як динозаври³.

– Не хвилюйся, доню. Вони тебе вподобують.

– Чарлз каже, що це не має значення. Головне, що він мене вповодобав. Я його боготворю. Не можу дочекатися, коли ти познайомишся з ним. Хлопець хоч куди, ось побачиш.

– У цьому я не сумніваюся, доню.

«Я так і не познайомлюся з Чарлзом. Ніколи не триматиму внученятко на колінах. О ні, не варто й згадувати про це», – подумала Доріс і спитала:

– Та чи знає Чарлз, яке щастя йому випало – зійтися з тобою?

---

¹ 19 градусів за Цельсієм. (Тут і далі – примітки перекладача.)

² Честнат-Гілл – північно-західна частина Філадельфії, де проживають переважно багатії.

³ Трейсі має на увазі описаний у науково-фантастичному оповіданні Рея Бредбері «Гуркіт грому» (1952 р.) ефект метелика: під час подорожі машиною часу в мезозойську еру герой твору, злякавшись тиранозавра, випадково роздушив метелика. Внаслідок цього випадку хід історії значно змінився. Повернувшись у сучасність, герой бачить, що змінилась орфографія мови, а президент не ліберал, а диктатор. Є ще одна паралель між першим розділом цієї книжки й згаданим оповіданням. Воно закінчується тим, що один із героїв бере рушницю й знімає її зі запобіжника. Останні слова твору: «І вдарив грім».

– Весь час йому це товкмачу, – засміялася Трейсі. – Та годі про мене. Розкажи, що там у тебе. Як почувашся?

– «У тебе залізне здоров'я, Доріс, – запевнив мене лікар Раш. – До ста доживеш». Іще одна іронія життя. «У тебе залізне здоров'я». Раш торочить одне й те саме, а я слухаю.

– Чи знайшовся вже тобі залицяльник? – піддражнила Трейсі маму.

П'ять років тому помер її батько. Відтоді Доріс і не гадала зійтися з кимось іншим, дарма що Трейсі заохочувала її до цього.

– Ще не знайшовся. – Доріс змінила тему. – Як твоя робота? Досі подобається тобі?

– Ще й як. Чарлз не буде проти, якщо я захочу працювати після нашого весілля.

– Чудово, дитинко. Здається мені, що він розсудливий і здатний розуміти тебе.

– Так і є. Сама пересвідчися.

Пролунав гучний гуркіт грому. Неначе сигнал акторам на сцені. Настала пора. Нема що сказати, крім слів останнього прощання.

– До побачення, люба доню. – Доріс силкувалася говорити рівно й спокійно.

– Побачимося на весіллі, мамо. Я подзвоню тобі, щойно ми з Чарлзом призначимо день.

– Гарзд.

Втім, ще не все сказано.

– Я дуже, дуже люблю тебе, Трейсі.

Доріс Вітні обережно поклатла трубку.

Вона взяла пістолет. Єдиний спосіб швидко впоратися. Доріс приставила дуло до скроні й натиснула на гашетку.

Розділ 2

Філадельфія.

П'ятниця, 21 лютого, 8:00

Трейсі Вітні вийшла з вестибюля багатоквартирного будинку, в якому мешкала. І ступила в сірий дощ зі снігом. Він безпристрасно падав як на гладенькі лімузини з шоферами в уніформі, що їхали по Маркет-стріт, так і на занедбані, забиті дошками будівлі, що тулились одна до одної в нетрях Північної Філадельфії. Дощ дочиста помив лімузини й дотла, до блиску промочив купи сміття, що височіли перед рядами занедбаних кам'яниць зі спільними стінами. Трейсі Вітні прямувала на роботу. Чимчикувала по Честнат-стріт на схід, до банку, й тільки завдяки швидкій ході втримувалася, щоб не заспівати на весь голос. На ній був яскраво-жовтий плащ, чоботи та жовтий капелюшок про негоду, який заледве вмещав масу блискучого каштанового волосся. У двадцятип'ятилітньої Трейсі було жваве розумне обличчя, повні чуттєві вуста, іскристі очі, які, бувало, миттєво змінювали барву від мохово-зеленої до темно-нефритової, та струнка спортивна фігура. Її шкіра мінилася різними відтінками – від напівпрозора-білого до темно-рожевого, залежно від того, якою була Трейсі: сердитою, втомленою чи схвильованою. Якось її мати зауважила: «Правду кажучи, дитинко, іноді я тебе не впізнаю. У тобі зібралися всі барви вітру».

Стрічні перехожі зглядалися на Трейсі, усміхалися й заздрили на щастя, яким сяяло її обличчя. Раз у раз відповідаючи їм усмішкою, Трейсі подумала: «Звичайно, не годиться виглядати такою щасливою. А що тут вдієш? Я ж виходжу заміж за чоловіка, якого кохаю. І дитинку від нього народжу. Як тут мене судити?».

Підійшовши до банку «Філадельфія траст енд фіделіті банк», вона глянула на годинник. Восьма двадцять. Ще десять хвилин вхідні двері будуть замкнені перед персоналом. Тимчасом Кларенс Десмонд, старший віцепрезидент, завідувач між-